

RUNG XANH MAU ĐỎ?

TRAN
R

RUNG XANH...

MAU DO...!

I

UỐN...

Điù-hiù ! cánh-sắc rừng chiều !...

Ánh sáng điù-điù, cây-cỏ xám nhạt.

Vạn-vật, núi non cũng xám nhạt. Trên

nhánh cây rậm-rịt, đan lá xanh-om, chim muông xào-xạc, đa-da khóc than như tiếc than thời-dan lạnh-lùng qua, thê-hương và thắm đậm...

Buồn...

Điù-hiù ! cánh-sắc rừng-chiều !...

Rừng chiều cũng có linh-hồn. Linh-hồn của rừng là tiếng lá rì rầm, rì-rào.. tiếng chim núi hoang liêu, tiếng chim núi kêu sưng, tiếng nai quăng văng, tiếng vượn khóc trong thung nào-nùng, bí-thảm...

Mà rừng chiều là nơi cảm địa. Ấn nập biết bao ác thú, muôn loài.

Thế mà giữa lúc đó, trong bụi lau về mạn La-Bôn, bác-sỹ Đa-Vân, dám cả gan cưỡi cò, vạch lau mà tiến bước về phía đồi Tráng-Lệ giáp giồng Suối Ngọc Trang-Sơn. ..

Bác-sỹ hập tập có vẻ lo lắng như sợ nhớ rằng :

"Rừng hoang, đêm tối
Xe-thủ, muôn loài... !

Tiếng lau sậy cọ nhau sột sọt, tiếng lá rì rầm như lên tiếng :

— Này! bác sỹ Đa-Vân ơi! Sao điên đại đến thế! bác-sỹ có nhớ rằng đêm rừng là đêm gì không?

Đêm rừng!

Là đêm hùm beo, rắn rết!...

Vậy, bác-sỹ nên nghe lời khuyên nhủ của ta nó thiêng giêng!

Tìm chỗ trú đi! tìm chỗ ẩn trong hang hốc hay chèo lên ngọn cây cao mà yên thân ẩn trú đi...

Bác-sỹ Đa-Vân như không nghe tiếng cứ vẫn hấp tấp mãi miết bước hoài...

Lau sậy càng lạt xạt, rì rào như khóc thương bác sỹ không biết nghe lời mã...tâm thâu yêu đuổi sắp tan nát dưới miệng hùm beo...

Hầm! hầm... ừ... Thôi nguy! âm ư tiếng cộp gấm thét đầu văng văng đưa lên làm rung chuyển cánh sơn lâm!...

Thì kìa! đằng phía sau Đa-Vân trong bụi lau con cộp đang chồm lên chồm xuống, gấm hét vang lừng đuổi Đa-Vân...

— Than ôi! bác-sỹ ơi! đời bác sỹ phải chết, đời bác sỹ tắt chết, đời bác-sỹ trong phút lát

sẽ là miếng mồi thơm tho ngon lành cho thú - dữ. Bác - sỹ thử xem lời ta có ứng nghiệm không, lau sậy như lên tiếng dạn dỏi song lại tựa khóc than, bi thương, cầu nguyện cho bác-sỹ thoát nạn...

Bác-sỹ cuống quýt cầm đầu chạy miết về phía đồi Tráng-Lộ...

Con hổ vẫn gắng đuổi lấy mồi.

Khi bác-sỹ chạy qua khỏi cầu Ngang bắc trên dòng suối Ngọc Trang sơn, con cộp cũng vừa tới đầu cầu bên kia sắp vọt qua cầu để vồ bác-sỹ...

May thay! một tảng đá lớn trên đồi cao bỗng lăn xuống chiếc cầu gỗ thọt lên một tiếng « ầm » nghe rất ghê sợ hãi hùng làm cho chiếc cầu vỡ tan tành lênh đênh trên dòng nước cùng với con hổ đã sa xuống dòng cũng bị cuốn cuộn trôi đi.

Sung sướng, bác-sỹ dừng bước nhìn con hổ bị dòng nước cuốn, rồi giơ tay reo lớn:

Cộp ơi! Mi định hại ta thì trời lại hại mi đấy nhé.

Một tiếng thét vang! Rừng mình, Đa - Vân ngoảnh mặt lên trông! một con voi lớn lạ

thường đang sừng sừng đứng trên đồi nhìn Đa-vân bằng cặp mắt hiền từ mà dịu dàng...

Kinh-hoàng định đâm đầu chạy, chợt Đa-Vân trông thấy dưới gốc cây lẻ liễu cành lá râm râm, thướt-thu la-đa rũ lá..... một thiếu nữ da trắng quần chầnh măng vắt ngang mình ngà ngọc một niềng thỏ cảm mùi sắc xanh biếc, đứng sát cạnh một cô gái thỏ cơ chừng là nữ tỷ của thiếu nữ...

Thiếu-nữ mỉm cười thỏ thẻ :

—Không việc gì mà lo-sợ !
Con voi đó là bạn yêu của tôi đây nó không nỡ làm hại ai bao giờ đâu !

Đa-vân tiến bước lên tiếng :

—Thưa tiên nương, tôi đột-ngột thê này không phải, chẳng hay tiên nương là ai vậy !

Thiếu-nữ cười nói có duyên, trả lời :

—Tôi, tôi là Lan-hoa-thần-nữ và tôi...

Nghe tên Lan-hoa-thần-nữ, Đa-Vân cảm thấy tâm hồn khoan khoái, vui sướng. Là vì tên Lan-hoa thần nữ đôi với chàng như ngụ ý liên-lạc một câu chuyện cần thiết bí ẩn nền

ngất lời Lan-hoa reo lớn :

—Ồ ! Lan-hoa ! Lan-hoa

—Lâm-sao, để im tôi nói nốt...

Đa-Vân dần lòng im bất tưng cười nhìn Lan-hoa nghe nàng nói :

—... Và tôi theo lệ thường, chiều chiều ra đây để tắm mát, dưới dòng suối Ngọc trung sơn này. Tỉnh cơ hôm nay tôi đang tắm, con nữ tỷ Tchi Lan đây bỗng kêu lên, tôi ngoảnh lại thấy ông đang lúc lâm nguy bị con hổ đuổi, tôi liền thốt lên ra hiệu cho con voi Lồ-lồ của tôi lăn hòn đá xuống cầu để cứu ông.

—Thê thì cái ơn to tát tôi biết lấy gì mà đền đáp cho được.

Lan-hoa như không nghe thấy lời nói của Đa-Vân, liền hỏi :

—Hắn ông là người săn bắn lạc đường.

Đa-Vân định mang hết cả câu chuyện bí mật của mình cái bước đường gian lao, nỗi lòng u-ẩn bấy lâu để dãi bày cũng hảng song câu chuyện giải mã chiều trời sắp tối.

Và e Tchi Lan đứng đây, không tiện nên chàng trả lời.

—Vâng chính phải thê, tôi

người sẵn sẵn lạc đường và có nhời trân trọng xin tiên nương vui lòng cho tôi trú ẩn một đêm.

Lan - Hoa vẫn nhìn Đa - Văn bằng cặp mắt yêu đương... Là ví thực tình Lan-Hoa tuy mới gặp chàng lần đầu song đã đem lòng cảm, mến yêu bởi hình dung, khôi ngô, anh tuấn của chàng, lời nói êm ái của chàng, dịu dàng nói:

—Vâng ! tôi xin vui lòng lắm ! Nhưng xin ông hãy ra đứng lánh mình chỗ rậm rạp kia, để tôi còn..

Đa-Văn hiểu ý liền quay mình ráo bước lánh mình để nấp còn thay quần áo...

...Một lúc sau, trên con đường đối Tráng-Lệ, ba người: Lan-Hoa, Đa - Văn và Tchi-Lan lưng thưng trở về lâu « Bích-Nga » là một căn nhà lát tuyết bằng thứ gỗ quý rất nguy nga tráng lệ của Lan-hoa dựng ngay sườn đồi...

Lúc ấy,, ánh sáng dần dần chìm đắm sang bên kia dãy núi xa xăm nằm vọng nguyệt.

Mà trong khi bóng tối lơ lơ sắp thẳng, trở nên bức màn trường dạ, lau sậy, cây cối, chìm chóc sắp cùng nhau đánh

một giấc ngủ bàng hoàng, sợ sệt của đêm rừng lặng lẽ, đìu hiu...

Bỗng tiếng tù và của tui mán xa đưa vọng trong khoảng tịch liêu như chiều hôn thu thảo, lạnh lùng cùng nước non quanh quố tiêu điều...

...Về tới lâu « Bích-Nga » bốn mán trông thấy Đa-văn không hiểu chàng là ai ? song cũng tự đoán hẳn là thượng khách của thân nữ Lan-hoa nên cùng nhau cúi rạp cả xuống tỏ vẻ tôn kính lắm... Bên hiên hoa phở sảo, những bông hoa tươi đẹp rung rinh trước làn gió chuyển của đêm rừng, đưa hương thơm-phức với giàn nho chín đỏ mọng, tô sắc cho thượng lâu « Bích-Nga » thêm phần mỹ thuật, nên thơ. Đa - văn, Lan - hoa cùng nhau ăn, lấy làm ngon lành lắm và tỏ ngấm trăng...

Vầng trăng tròn hột tâm gương lớn từ phía đối xa nhỏ lên chiều ánh sáng lạnh lẽo xuống cánh hoang vu như in lấy những nét nên thơ của hoa rừng cỏ núi...

Đàn vạc bay ngang, sọc cánh tựa những tia bạc lỏng lánh dưới ánh trăng trong suốt. Xa

xa . . . giãy núi cao trơ trọi phơi
đầu sương bạc với thông xanh,
với thông xanh lá ngọn . . . ném
bóng xuống sườn đồi cỏ mọc
xanh xanh . . . uốn mình quanh
co dòng suối Ngọc Trang sơn
gợn ngân vàng reo nhẹ xa đưa,
róc rách nhẹ xa đưa . . .

Vắng nghe . . . gió hiu hắt lùa
vào trong hang đá như bật lên
một điệu âm-thanh tha-thiết . . .

— Thề nào ông nghĩ vợ vãn
gì thề, ông sợ nhiều di chử.

Đa - Văn sự tình vừa ăn vừa
nói :

— Tôi đương mãi tướng -
tướng một ngày đã xa, một
ngày xa lắm ; ngày tôi hãy còn
nhỏ bé thơ ngây, trong thời kỳ
ây ó Hà-thành, tôi còn bầu bạn
với cô bé cũng ngây thơ tên là
Lan - Hoa hình dung cũng hết
tiên nương thân nữ đầy lâm.

— Trời ơi ! thôi phải rồi, tôi
nhớ ra rồi . . . Tôi còn nhớ mang
máng ông là gì Văn vãn này này ?

— Tôi là Đa-Văn !

— Thôi chính phải rồi, anh
Đa - Văn ! người bạn yêu qui
của em khi xưa kia ơi ! hẳn chú
tâm lên đây để tìm em thì phải ?

— Anh chú tâm sông pha

trong rừng thẳm, không quán
gian lao trong mây tháng giời
nay, còt đề cứu em về với me
em đó.

— Thề tại sao anh biết mà anh
tìm ?

— Trong khi em mật tích ai
cũng đồn rằng em bị mẹ mìn đồ
đi. Song ngày nay theo lời me
em nói, me em chỉ sinh hạ được
có mình em và di sản thì nhiều
Thấy em lại mật sớm nên chú
ruột em mưu tâm làm biệt tích
em đi để thoát chiêm lay gia tài
nọ. Nguyên anh làm bác-sỹ, anh
thường mua một thứ lá « Bang
lan » của một người mán ở miền
thượng du này để theo lời khoa
học pha một chất thuốc thần -
nghiêm. Tính cò có một hôm,
anh vui chuyện hỏi người mán
bán lá rằng ở miền đây có gì lạ
không ? Người mán đó kể cho
anh nghe một cách tường tận về
chuyện Lan-Hoa thần nữ, Và vì
em có vẻ đẹp tiên từ mà chú
tướng bọn mán Sao-Lô cá bản
dân đều tôn em làm thần nữ . . .

— Ôi ! . . . đau đớn lòng
em . . . nghe chuyện mà
em buồn thắm lắm. Vì tiền bạc
mà tình máu mủ chú cháu thành

ra khác máu tanh lòng vì tiền bạc mà chủ hỡi, chủ nữ dìm đắm mẹ con tôi vào cái cảnh địa dàu dớn, náo nùng. Rồi... cảm động nâng gục đầu vào lòng khóc...

Thầy Lan - Hoa thôn thừ, Đa-Vân mũi lòng đau dớn...

Rồi chàng dăm dăm mơ màng đưa mắt ra phía xa xăm như đuổi tìm một cái mộng tình ái xa xăm...

Một luồng gió mạnh rung chuyển đàn cây...

Lan-hoa rằng mình ngừng mặt... Đa-vân cũng sức tỉnh giấc mộng xa... đôi mắt phút gặp luồng điện của ái tình Rồi, quá tim ai đã tỉnh giấc, mắt mở mà rưng rờ thay, ngọn trào lên xuống bề lòng hồi tưởng cùng nhau bầu bạn lúc thơ ngây... lại lắng tâm tình xưa... vụt một cái sức sinh hoạt êm ái tuôn ra như dòng suối chảy trôi miên miên trên tâm thắm rêu phong êm ái...

Rạt rào... một luồng gió mạnh rung chuyển đàn cây... rạt rạt như lên tiếng :

— Đa - Vân, Lan-Hoa, kíp trở về chôn đồ, xa nơi rừng thâm này đi chứ ! chôn đi thôi ! đi !

Như nghe tiếng gió rì rầm

thúc giục như sức nghĩ dằn một sự ghê sợ, đau dớn... Lan hoa lên tiếng quả quyết !

— Chôn ! thế nào chúng ta cũng phải chôn... chôn ngay đêm nay... nếu không đêm mai tuần trăng là đêm đáng lo sợ, hải hùng của em đó... là đêm kết duyên của em...!

— Ô ! là ngày kết duyên của em, kết duyên cùng ai vậy, em ?

— Cùng Voong-Pao, chủ đảng Man-Ngao !

Có tiếng the the bên tai...

Rừng mình ngừng một lần trông thì kìa ! trên đàn nhòm vọng chín, một con mi-ling to lớn lừ thừng đang vtu đàn cây đu mình xuống... mồm vẫn kêu liên-thanh.

Lan-hoa lên tiếng.

— Anh Đa-Vân ! Mi linh Sao Sao của em đó, (mi linh nghĩa là con khỉ) Nó khôn lắm, thôi nguy tiếng kêu của nó là tiếng báo hiệu việc chẳng lành. Nói đoạn Lan Hoa hốt hải tiên bước ra đầu nhà lầu nhìn xuống phía dưới thoi thoi bóng rú lên :

— Thôi anh Đa - Vân chôn đi...chạy chôn đi kíp mau mau..

Đa - Vân chạy ra chỗ phía

Lan-Hoa nhìn xuống đôi mắt bọn mán cầm giáo mác hăm hở chạy lên phía lầu Bích-Nga...

Thì ra lúc Lan - Hoa và Đa - Văn nói chuyện bàn bạc với nhau, một tên mán nghe lỏm được hết chuyện, chạy đi báo cho chủ tướng Sao-Lô biết.

Lan-Hoa, Đa-Văn cùng nhau chạy vào lầu Bích-Nga, đóng sập cửa lại...

Tiếng ta ình ỏi, rón rập... tiếng đập cửa thình thịch, rón rập...

Biết là thế nguy kịch, Đa - Văn liền rút trên phía tường gỗ lấy một con giáo bầu cầm tay quá quyết:

— Đưa nào vào thi đấu!

Cánh cửa đã lung lay... rồi hé mở...

Một cái đầu thò vào...

Bằng! một nhát dao phập chúng có lên mán, cái đầu đã lăn lóc trên sàn gỗ như một sọ dừa, rồi ngừng lại nhe răng... máu đào chảy lênh láng...

Ghé rón... Lan-Hoa nhìn cái đầu rú lên tiếng thât thanh đoạn nép mình vào phía tường phủ nhùng hoa...

Cánh cửa bật tung ra... bọn mán ủa vào như đoàn thú dữ, reo hò để giết chết kẻ thù...

Con chim gán chết còn hót lớn những tiếng bi thương, huơng hổ người đời gán chết — chết vì quân nghịch — lại càng quyết liệt cho đến kỳ cùng. Nhất là Đa - văn, cán phải hi sinh, quyết thắng, quyết thắng để bảo toàn lấy số mệnh, bảo hiểm lấy Lan-Hoa... Hăng hái Đa - Văn văng tay, con dao bầu le lói một đạo hào quang rực rỡ vây bọc lấy mình chàng... Tiếng kêu van hô reo tiếng giáo chạm nhau chan chát...

Lúc ấy, một trắng lơ lửng từng mây... như mím cười chế riễu bọn mán Sao-Lô soàng lăm. Là vì bọn mán đồng đức tài giỏi thế mà không giết chết Đa - Văn sao?..

Thừa cơ một tên mán rút giao găm hết sức nhắm gáy Đa - văn lạng mạnh một nhát.

Đa-văn lẻ mình định tránh một miếng đòn mác hiểm hóc mạnh vô song của tên địch, con giao cũng vừa lướt qua cầm chúng nhắm phải cổ họng Pui-Lang, người quân cai của bọn

mán Sao-Lô,

Một tiếng kêu thê thảm, rầy trời, Pui - Lang trợn ngược rồi vật mình trên vũng máu đảo...

Bằng, đuổi cánh, con giao ở tay Đa - Văn dơi ra . . . đầu ngón giáo đã đâm chúng sạt vai chàng. Táng vờ chết, Đa - Văn quay lơ xuống đất. Tướng Đa-Văn bị trọng thương, Lan-Hoa chạy vào ôm lấy mình chàng kêu la thảm thiết . . . lộ luy rõ rồi làm hoa ô má đảo...

Rắn cá ra, một giọng uy nghiêm bỗng đầu lên tiếng.

Bọn mán Sao-Lô Gấu ngoảnh lại, cúi rạp cả xuống.

Chủ tướng Sao-lô lưng thừng bước vào có vẻ mãnh dũng đeo mạng nhện khắp đó đây hết một vị Tử-thần, con mắt đưa lên đầu là đeo cái tứ khí vào dây có vẻ tức giận lắm.

Kìa! một cái đầu lâu tên mán Sao-Lô lẫn lóc một nơi, mình dơi một nơi, tên quân cai Pui-Lang năm sống sượt chết cứng đó và Đa - Văn năm thời thóp...

—Lan-Hoa con!

Dạ! thưa dưỡng phụ . . .

-- Tội của con to lắm!

— . . . Cha thương con . . .

— Cha thương con lắm...

Nhưng cũng thử chúng bay vào vực tên thiêu niên này đây ta xem nào?

Bọn máu vực Đa-Văn đây.

Đa-Văn quần áo tả tơi mở to mắt nhìn chủ tướng Sao - Lô.

Chủ tướng cất tiếng đồng dục:

— Ta khen thay cho mi đã giết chết tên cung thủ của ta và nhất là tên Quân cai Pui-Lang. Pui-Lang chết! mi phải thề mạng cho Pui-Lang! Phút đầu tiếng khóc òa râm rí...

Ngoảnh mặt lại hóa ra là vợ Pui - Lang, được tin chồng thiệt mạng chạy ôm lấy thầy chồng than khóc, đau đớn vô cùng...

Cảm động chủ tướng, vừa nhìn người thiêu phụ vừa nói:

— Anh đã gieo vào lòng người thiêu phụ kia một vết đau thương... anh đã giết chết chồng nàng... anh phải thay Pui-Lang mà yêu thương nàng, bồi đắp hạnh phúc... hạnh phúc cứu ai tình.

— Tôi không, giết Pui-Lang! và nếu tôi giết Pui-Lang, tôi lại là tình thù của vợ Pui-Lang, và đầu

sao tôi không tài nào mà ưng thuận thay Pui Lang mà yêu vợ Pui-lang.

— Anh phải lấy, nhờ ta dám chuyển, anh phải tuân theo.

— Lòng tôi buồn ngủi thương cảm, nhưng không thể có tình yêu mà lấy vợ Pui-lang, tuân theo lời chủ tướng.

— Cường lời ta thì phải chết. Bọn bay dẫn tên n... sang phía nhà Ngang chỗ hách hình để ta trị tội.

Bọn mán liền túm chặt lấy Đa-vân dẫn chàng đi.

Lan - Hoa chạy theo chàng khóc la thảm thiết.

Chủ tướng sai mấy tên cung thủ lúi nhủi lại dột vào buồng khóa kín lại...

Khi sang tới nhà ngang — phía bên kia lầu Bích-Nga — mái sấm chạy dài dưới những dãy cây to lớn xanh om ghi cái vết phân công ở giữa nơi hoang vu tịch mịch... chủ tướng sai chửi Đa-Vân vào thân cây khổng lồ « Hoa trái » hai tay giơ ngang, chân rập ra...

Đoạn chủ tướng sai bọn cung thủ tại nghề lảng giao đứng xa ra hai mươi thước giơ

giao găm lên...

Một lượt giao giờ lên đầu tấm tập sáng lờ dưới ánh trăng trong...

Chủ tướng cất tiếng quả quyết

— Thế nào bây giờ anh có bằng lòng ưng thuận không?

— Không thể ưng thuận được.

Bằng! bằng! bằng! bằng!... Mây ngọn giao bay như tên cung vùn vút phập cồm vào thân cây sát ngay đỉnh đầu Đa-vân và sát về phía hai bên cổ... Đa-vân vẫn điềm nhiên chừng chừng nhìn bọn mán Sao ló.

Chủ tướng lại hỏi :

— Anh có kinh hãi những ngọn giao vô tình không?

— Không khi nào sợ cả!

Đa-Vân vừa buông tiếng, tức thì một lượt giao theo nhau như tên cung bay vùn vút theo hình người Đa-vân mà cồm chi chít vào thân cây...

Chủ tướng cười lớn :

— Ta khá khen thay cho mi có lòng can đảm đây. Nhưng vì lòng ta muốn mi phải lấy vợ Pui-lang, thay phàn sự Pui-lang giúp việc cho ta, nên

ta sai bọn cung thủ tài nghệ
găng dao dọa mi. Chứ nếu
không ha ha! một lưới giao vô
tình cũng đủ đưa linh hồn mi về
chấn suối. Nhưng ta hãy cho linh
hồn mi thư thả đêm nay, tới
đêm mai mi sẽ phải tâm minh
trong vạc dầu để làm lễ tế thần,
vừa là tuần trăng kết duyên của
Lan-hoa con ta với Voong--
Pao...

... Đêm ấy, trong ngực Đa-
vân phàn vãn, đau đốn, lạnh
lùng đưa mắt nhìn qua khe cửa
lạnh lùng..

Lạnh lùng băng khuôn tuyết
vọng, Đa-vân tưởng nghĩ đến
nhiều sự chẳng lành sắp đem
đến cho mình..

Như hòa theo gương tư tưởng
đau khổ, chiến miên của chàng
tới bờ trong trí óc, tiếng suối
Ngọc trang sơn róc rách, ri
rào... tiếng hiều sao quăng
vàng, tiếng vượn ru con...
tiếng gáy buồn rầu của đàn gà
có từ phía rừng xa xăm đưa
lại... âm thanh, ghê rợn như
tiếng gọi của thần từ mệnh xa
xăm...

Trong lầu Bích-Nga
đêm sau....

Một đêm man mác
bao nỗi đau lòng.

Ủ - rù như nhánh
liễu gọi sương... hay bông hồng
tươi thắm trong vườn hoa rừng
gợn nét thần tiên bị một cơn
giông tố phủ phàng rồi rập vờ
qua... làm cho sắc thắm phôi
pha... cánh hoa tan tác... Lan
Hoa gục đầu vào lòng khóc rầm
rút...

--Ngừng mắt lên con, việc
gì mà than thở theo thời...
lầy chổng sung sướng...

Chú tướng Sao-Lô lên giọng
ngọt ngào. Và lúc ấy, ngôi đời
điện ngay với Lan-Hoa cùng con

rẻ là Voong-Pao.

Ha! ha! ha! tiếng cười ròn rã của Voong - Pao sao mà khá ở thay! tiếng cười đặc trí...

Nhất bộ mặt của hắn lại càng ghê tởm thay! Mắt to, da bì mà thô, đôi mắt tráo trưng, môi viền lấy hàm răng vấu, nhô ra...

Một rừng tóc rậm rạp bao phủ lấy cái mặt đã đen lại đen xạm thêm. Nếu hắn đứng mập mờ trong hang tối...trông bộ mặt, răng, tóc, hắn ai cũng tưởng lầm hắn là một con vật lạ hay là một con gấu lạc loài ăn đêm.

Nghe thấy tiếng cười của hắn, Lan-Hoa rùng mình ngừng mặt, càng cảm thấy tâm lòng tê tái, bàng hoàng... dựa nhón quang nhìn dường phụ bằng cặp mắt chứa đầy những sự thâm đậm,

xấu xa. . . Thở rồi, trên đôi má anh đào mơn mơn, giống nước mắt long lanh chảy... như khăn cầu vồng xinh, thiết tha kết tình dường phụ đôi thương lòng.. Nhưng thật ối, những sự đáng thương, buồn rầu ấy, có ngờ đâu lại lôi kéo thêm nỗi tức bực của chủ tướng Sao-Lô.

Chủ tướng thét lớn :

—Chúng bay đâu dẫn tên tù phạm vào đây, cho vào vạc dầu để tể thần!

Tề thần, cầu khẩn đứng thiêng liêng để ngai chứng kiến, phủ hộ cho Lan-Hoa và Voong Pao kết nghĩa châu trần.

— Ồi, đâu lòng con lắm dường phụ ời! . . .

(Còn nữa)

SÁCH RẤT HAY SẮP XUẤT BẢN:

Một cuộc do-thám . . .

Chuyện một nữ-trình-thám đại tài trong hồi Âu-chiến do

M. Đỗ-Văn-Lâm dịch thuật.

LIBRAIRIE MINH - PHUONG

XUẤT - BẢN

Một hiệu sách bán đủ các sách vở giấy bút và báo-chí theo giá bên Pháp.

Các bạn nên nhớ :

Hiệu-Minh-Phượng sắp dọn về

Số 13, Phố Hàng Bông Hanoi